

jsem zkoumal, tedy hodnotil ve více vrstvách, respektive po jednotlivých vrstvách, které jsou pro mne podstatné v rozlišení odpovídající úrovni zpracování diplomního projektu.

Postupné hodnocení řazené dle významu.

Zadání předurčuje komplexní řešení, kompletní myšlení architekta v kontextu města, historické architektury a spektra funkcí. A to v měřítku urbanismu celého města, v měřítku urbanismu lokace, až k měřítku architektonického zpracování vybraných částí, jednotlivých konceptů - řešení jejich exteriérových vazeb i hlavní souvislosti interiéru. Komplexnost zadání je důstojná diplomnímu projektu, to cením.

Širší vztahy – velký urbanismus Anna zkoumá a řeší do té míry, aby nastavila cíle, limity a ambice tomu, co jí primárně zajímá (areál Anežského kláštera). Velký urbanismus, okolí schematizuje, nechává volnost pro další řešitele. Přístup naprosto v pořádku. Moje připomínky:

Prostup v zeleni, rozbíjí linku. Přerušení rytmu mezi vodními a nevodními stromy a různé výškové úrovně trochu křečovitě dotváří bloky, ...projít skrz se dá i pevným rastrem (nedělal bych takový detail, když to úplně neřeším). Vypadává mi to z měřítka většího urbanismu (viz. úvodní schematická situace).

Není mi jasné, zda vodní plochy jsou, či nejsou součástí velkého urbanismu, nebo už architekturou areálu Anežského kláštera. Jako součást architektury (zrcadlení – násobení ohradní zdi Anežského areálu) si takovým efektem nejsem jist (zda nedeformuje přirozené proporce celku? Praha?). Dle mého soudu moc věcí, detailů, pohádek narušující klid kláštera (voda, stromy, most, oddělení od komunikace, schodiště,...). Jako velký urbanismus mě znepokojuje voda vedle vody, v různých úrovních, přitom bez souvislosti (například kdyby to bylo kluziště, obdobně definované jako nyní - tak ok – to je stavba, objekt). Ale plán čtu trochu jako městský landscape a vztah Vltavy, vodní plochy a Anežky mi není jasný (subjektivní pocit).

Architektura areálu Anežského kláštera (podstatná část diplomního projektu).

Líbí se mi dlouhé nekomplikované tahy logicky doplněných dostaveb.

Líbí se mi střešní „kubistické“ zauzlení v místě nového vstupu.

Líbí se mi přirozená vazba nových hmot na původní architekturu, jako kdyby tam byly odjakživa.

To znamená, že se mi líbí a oceňuji přínos architektury pro téma klášter, místo, město.

Nelíbí se mi zahrada, nevím proč (asi ty zadlážděné různé stromy).

Líbí se mi hlavní koncepční souvislosti (výhledy, propojení, světla, vizuální souvislosti, ...), interiér – exteriér.

Architektonický (urbanistický) detail – poslední mnou zkoumaná hladina.

Určitě má koncept přednost, ale dotažení prosklení...do „absolutní“ špičky zpochybňuje realnost (dnes je možné úplně vše, ale potom by to mělo být zargumentováno, vysvětleno, doloženo, víc řešeno).

Jak se mi líbí exteriér (střecha) nového vstupu, tak dokumentace jeho interiéru mne nepřesvědčuje (jsem venku, nebo uvnitř?), „uzavření“ bezdetailovým sklem? Schování původní štitové fasády do

interiéru, to mi přijde fajn, ale hned zase její prezentace skrze sklo ven? Subjektivně si myslím, že nebyl vyčerpán potenciál konceptu nového vstupu, pro mne nedotažená rafinovanost.

Fasády jsou fajn (např. velká prázdná jen dole s oblouky) s výjimkou vykomponované okenní vedle, která zbytečně k sobě vztahuje pozornost.

Anna v portfoliu prezentuje dvě sady graficky odlišných 3D, prezentaci a projektu to ubírá. Ty více popisné jsou nedotažené, ty abstraktnější – čárové jsou fajn a kompaktní s tématem a prací Anny Podroužkové.

Vážená komise, snažil jsem se naplnit s důrazem na své subjektivní architektonické preference úlohu oponenta. Kritika, respektive dotazy na diplomantku, by neměly převážet moje přesvědčení o profesním potenciálu a kvalitách Anny Podroužkové. Diplomní práci hodnotím jedna. Zásadně nechci namočit ruce do studené vody, kdyby snad komplikace způsobené mými subjektivními dotazy, a zároveň moje neúčast na obhajobách generovaly jiný výsledek.

V Praze, 5.2.2015

Ivan Kroupa